

ansolde en saadan Mand? Nei, lad os ikke tage dette Forslag, men lad os holde os til, at Politiet kan ansolde en Mand, der har udvøvet en Forbrydelse, eller om hvilken det med skjellig Grund kan antages, at han har gjort det; det er allerede at gaae vist. Er der En, som paa Grund heraf ikke bliver greben, skjøndt han har havt noget Saabant isinde, er det dog ikke saa galt, som naar en Ustyldig gribes og bliver indviklet i en saadan Sag.

Rofod: Det var det særdeles morsomme Foredrag af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Nimestad), der bragte mig til at forlange Ordet for et Par Bemærkninger. Det forundrer mig, at den ærede Rigsdagsmand dvælede ved Forsængeligheden, da den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) udtrykkelig har fritaget Udvalget og altsaa ogsaa den ærede Rigsdagsmand for den allermindste Smitte eller Rhynde af denne flette Egenstab. Dernæst skal jeg gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at han har været ikke mindre unøiagtig i visse Angivelser, end den Rigsdagsmand (Barfod), som han bekyldte derfor. Han talte om, at vi vilde indsætte olbnordiske Ord, men det har jeg dog ikke hørt eller seet Noget til; de Ord, som vi foreslog, s. Ex. „Bysvend“, ere hentede fra danske Lov, og det Sprog, som findes i denne, troer jeg godt, at vi kunne være bekjendte at bruge. Jeg holder forresten ikke stærkt paa det nævnte Ord, da jeg, som det tidligere er oplyst, ikke staaer i Faderforhold til det, og jeg kan godt lade det falde, naar dets egen Fader slaer det ihjel. Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Nimestad) fremhævede, at Folk vilde have et Sprog, som de kunne forstaae, og ikke et nyt lavet, saa vil jeg spørge, om Folket ikke virkelig hellere vil have et Ord, som „Forbrydersag“ end det fremmede Ord „Delinkventsag“ og „fri Sag“ i Stedet for „beneficeret Sag“; jeg kan ikke forstaae, at Folket virkelig skulde foretrække de fremmede Ord. Jeg maa dog tillade mig at oplæse et Par Linier af det forliggende Lovforslag, som ere, hvad de lærde kalde klassiske, og altsaa Noget af det, der er forstaaeligt for

det danske Folk. Det hedder nemlig i § 13: 3 de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde skal enhver, efter de der foreskrevne Opfordringer, Tilstedeværende, der af Politidirektøren, Vicepolitidirektøren, en Politinspektør eller en Politikommissær dertil særlig opfordres, være forpligtet til at yde Politiet den Bistand o. s. v.“ Det er et folkeligt Sprog, men Olbnordisk troer jeg i alt Fald ikke det skal bestyldes for at være. Jeg troer, at de ærede Herrer, som holde paa denne og andre Loves Sprog, som sige: Det er Dansk, det skulle vi holde paa, men det Andet er kun grundet paa forsængelige Bestræbelser, havde godt af, om deres Hjerte her kunde aabnes for Modersmaalet. Jeg maa bestemt afvise enhver Hentydning til, at vore Bestræbelser skulle være forsængelige; saadanne Sigtelser kunne, efter almindelige Regler, naturligviis kun komme fra Sider og Personer, som ere meget udsatte for at bevæges hid og did af slige Fristelser. Det danske Sprog har ganske andre Krav paa Understøttelse af det danske Folk end den, jeg kan hde det, men paa den anden Side skal jeg gjerne lægge Rhy til, selv for de haardeste Slag, i Bewidstheden om, at det er en god Sag, for hvilken jeg, efter ringe Gvne, kæmper; Jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, at vi ere uheldigt stillede med Hensyn til Gjennemførelsen af det, som vi ved Sagens 2den Behandling foreslog; der var maaskee enkelte Forslag, som ikke vare stillede nok paa Skruer, for at de kunde dreie sig efter de forskjellige Muligheder, og paa Grund af denne Mangel er der et broget Udvalg af Ord i Forslaget, som det nu foreligger, men herfor maa Hovedstylden søges i, at Forslagene ikke alle bleve vedtagne; hvis dette var skeet, havde vi faaet en udmærket dansk skrevet Lov, men den Forsudsætning, at alle Forslagene skulde blive vedtagne, var maaskee ogsaa for dristig. Nu kommer enkelte danske Ord ind, hvilket kostede Ulejlighed nok, og af Hensyn til Thingets Tid og paa udtrykkelig Opfordring toge vi de øvrige Forslag tilbage, saa at Sprogændringen kun foregik i enkelte Paragrafer. Vi troede imidlertid, at Udvalget vilde vise Formanden for dem, som havde stillet Ændringsforslagene, eller ogsaa en Anden den Tillid, at kalde ham til-